אי אפשר לעשות
יש שלוש ג' אי אפשר
הרשע

עבודה זרה נאמנה

מקור 1

*אמר רב נחמן כל ליצנותא אסורא יבר מליצנותא דעבודת כוכבים דשריא
דכתיב °כרע בל קרם נבו וכתיב °קרסו כרעו יחדיו לא יכלו מלט משא ונו' ר"

(ישעיה מו)

מקור 2

מו

יסוד הרשעה (שהיא מתפצלת לעבודה זרה ולמינות) הוא בא לבצר מקום לסיבי הדתים, למותרות המציאותית שבחיה ובאדם, במוסר ובחמץ, במפעל ובהשתבה. לתן לזם גדול ושלטון בתוך המוח והקודש; לא למנר את הקודש, כי"א לטמא ולסאבה. מקומה של עבודה זרה הוא מבחוץ, עומדת היא במקום הזוהמא והמתרות והמגושמות ומאוסלות, ומבקשת את בצורם ואת שליטתם והתגברותם על כל תוכן קודש והתערבותם עמו בכל האפשרות. גדולה ממנה היא הרשעה הצפונה ואורסית של המינות, שהיא מחפשת לה פינה בעצם הקודש, שממית בידים תתפש והיא בהיכלי מלך. מתאמצת היא להשאיר את כל זהמת העולם, את כל הגסות הגופנית, ואת כל הגמיות הרשעיות והאחוות בנוף הגס, בפגימיות יסודיו הזמריים, ולעלות עמו אל השרשר של הקודש, שהוא מיד מתחלל ומסתאב בנגוע בו היד המסאבה. לא שעה ד' אל קין ואל מנחתו מפני הרשעה שויתה בו אחזה; אותו הרצון שיצא אל הפועל אח"כ היה גנוז וספון במח גם בעת הבאת הקרבן מפרי האדמה, וקרבן זה תועבה הוא, הוא הוא המגביר את כל כח רע, והחטאת הרובץ על הפתח הוא מתגבר ומתאמץ ע"י ריח הקודש שהוא קולט אל קרבו ומתפכו לתכונתו. כח סובבת ותולכת היא הקינות הרשעה, החמצה שהיטב בעיני ד', שד' ישעה אליה ואל מנחתה, ובחובה יודעת היא הטיבה, כי מאס ד' בה ופניה נהלים וחרה לה מאד ומעשה אגוד בתוכה, ובכל עת מצוא הנה יד הרוצח מתגלה, צביון החטאת, שאליה תשוקתו של דדם הקיני, מתראה בכל תועבתו. יסוד המינות, שלגנה על דברי חכמים ועשתה שמות בישראל פגימה, אשר אמנם מפני היד הגדולה מלאתי כח ד' אשר בחיי האמה לא הצליחה להרוס את השתות, בכל זאת הכינה לה קורים, אשר צלחו להיות לארג של מחסה כוב על פני עמים רבים. והחולשה האלילות במינות, לא התוכן הפגימי הטבה, כי"א העמדה, התאור החצוני גוהץ במעט, אבל המטרה אחת היא, לא לקדש את הרצון, את הדתים, את העולם הגס ואת הפגימיות המתותיה ע"י כל אותו הסדר המוכן לכך בעצת ד' הגדולה, שיסודה הוקבע בישראל, בגוי קדוש, ומהסתעפיותיה יוכלו עמים רבים ליגק, כל אומה לפי תכונה, לפי מוסרה והבנתה המבעית, הדיסתורית הגזעית, לפי השכלתה ומצבה הביאוגראפי והכלכלי, וכל התכנים החברתיים והאישיים שלה המצטרפים לזה — לא זאת היא מגמתה.

מקור 3

יסגנון

הבלרתי דיימי אינון אלהים אחרים אין אלא יצר הרע שהיו לכאורה נקיים מאד ועמדו בתוך סייגים שעשו חכמים מבחוץ והפלות של

הבנה לא לתת בתוך תעמוד מן הדבר

מקור 4

בגמ' בסנהדרין (קז: — בהשמטות הצנזורה) לעולם תהא שמאל דוחה וימין מקרבת. לא כאלישע שדחפו לגיחזי בשתי ידיו, ולא כיהושע בן פרחיה שדחפו לאותו האיש בשתי ידיו. "ישיביה בוחצר" מקולקל ומחוצף, גס רוח. רבי יהושע בן פרחיה היה בזמן מלכות החשמונאים, והיה צריך לברוח מירושלים לאלכסנדריה. שם התגורר באכסניה, והתבטא בדברי שבח של האכסניה, מתוך הכרת טובה. היה איתו שם אותו תכשיט ימה שמו וזכרו, והוא אמר: אבל עיניה של בעלת האכסניה לא יפות. כעס עליו רבי יהושע, ואמר לו: בכך אתה עוסק? מיד החרים אותו וגרשו.

בגמ' בברכות, ביקורת בתו"ל על "גובאי", ובאוצר הגאונים, בשם רב האי גאון, מפרש, שהכונה היא לאותו האיש. "גובאי" — מלשון גבת לב וגבה עינים, כשהיה הולך ברחוב, היה משוטט בעיניו שלא כדרך הצדיקים שמצמצמים את עיניהם. וזה גרם לו שנכשל באותה אשה, והכונה לאותה אכסנאית. הקילקול הנפשי העמוק מאוד מאחרי התודעה, גסות הרוח, הוא נפגש עם פריצות של ערוות. פריצות של גאות המחשבה, גורם לקילקול המעשים עד לערוות. "ולא תתורו אחרי לבבכם — זו מינות, ואחרי עיניכם — זו זנות", יש קשר, ושניהם שייכים לענין המינים, הגוצרים.

אורות עמ' לב

"ישעיה עמ' יעא" פסקה ט"ו.

"מעמק הטהרה הנאלה"

עמ' פב.